

Maskeli Gazeteci

– ErtğrulErdoğan · 28 Haziran 2013

“Koldivler” dediğimde, “bu da neymiş?” diyenlerinizi işitir gibiydim. Haklısınız. Hindistan’ın güneyinde birçok adadan oluşan bu küçük okyanus devletinin iklim değişikliği nedeniyle ileride sular altında kalması bekleniyormuş. “Bu halk ne olacak?” diye de merak etmeyin zira Avusturalya şimdiden onlara sığınma hakkı tanımış bile...

Ülke bir kaç sömürü ülkelerin el değiştirmesi sonrası bundan tam 47 yıl önce iktidarı ele geçiren devlet başkanları uzun yıllar koltuğuna öyle sarılmış ki, hiç bırakma niyetinde değilmiş! Yıllar sonra iletişimin yaygınlaşması neticesinde halktan ve batıdan gelen baskılara dayanamayarak, hani yaşlılıkta derken 2008 yılının Ekim ayında seçimle iktidarını bir başkasına bırakmak zorunda kalmış. Yıllardır diktatör olarak anılan devlet başkanı da ilk kez bir diktatörün seçimle iktidarı bırakması olarak da tarihe geçmiş!

Bu ilginç ada ülkesinde yaşayan halkın çoğunluğu yani yüzde 97’si Müslümanmış, hal böyle olunca da adalet sistemlerini de şeriata göre tercih etmişler. Bu ülkede öyle alkol kullanamazsınız, hele domuz etini soktuğunuzda cezaların en ağırı ile karşılaşsınız. Bu küçük ada ülkesinin geçim kaynağı da ‘Balıkçılık’ ve ‘Turizm’miş. Peki, ‘Turistler içki içmeyecek mi?’ Diye bir soru aklınıza gelmiş olabilir sevgili okurum. Tabi ki içki içmek yalnızca turistlerin bulunduğu mekânlarda serbestmiş. Bu ülkede kaç kişi mi yaşıyor? Öyle çok değil, 3 milyon kişi, 2 bin 200 kilometre karede yaşamlarını sürdürüyorlar.

Diktatörlerinden bahsetmiştik. Ülkenin yaşlıları öyle bir anlatıyorlardı ki şaşmamak elde değildi. Diktatör adını taktıkları devlet başkanları ülkesinde eğitim ve sağlık sorunları dururken, polis gücüne harcadığı paranın da haddi hesabı yokmuş! Polis teşkilatına öyle önem vermiş ki, onların giyim, donanımlarını hiç eksik etmezmiş, öyle ki maaşlarını da öğretmenlerden daha fazla verirmiş. Hele öyle bir depodan söz ediliyormuş ki, içinde biber gazı stokları tavanları tıka basa dolduruyormuş. Ne zaman öğrenciler, eğitim sistemini protesto etmek için birkaçı bir araya gelse, hemen biber gazıyla öğrencilerin gözleri yaşartıldığında, onlarda nereye kaçacaklarını bilemezlermiş. Yeter ki polislerin eline düşülmesin, işte o zaman yandı keten helva hikâyesiyle tutuklananların akıbetlerinden haber bile alınamazmış. Hatta bir keresinde tutuklanan öğrenciyi ebeveynleri uzun süre görememiş. Birkaç ay sonra gördüklerinde de çocuğunu tanıyamamışlar... Yüzü gözü mor içindeymiş. Haklarını aramak şöyle dursun, hükümet ve başkanları hakkında söz söylemek bile tutuklanma nedeniymiş.

Yalnız öğrenciler mi? Çalışanlarda zaman zaman sokaklarda haklarını aramak isteseler de bunu başaramazlarmış. Zaten sendikanın olmadığı ülkede gruplaşan çalışanlar, asgari ücretin azlığı ve taşeronların haklarını kısması nedeniyle yaptıkları protestolarda polis bir araya gelenlerin üzerine yine yoğun biber gazı sıkarak bir böcek gibi sağa sola yalpalayarak kaçmalarına göz yumarlarmış. Tutuklamayı genelde pek yapmak istemezlermiş. Devletin onları beslemesinin de maliyetli olacağını ve ülkede yine de iş gücü kaybı yaşayacağını düşünürlermiş.

Ülkede matbaacılık zamanla ilerlemiş, yalnız matbaacılık değil tabi ki gemisinin motoru arızalananlar da bu ülkeye gelirmiş. PVC yani boru ve tuğla yapım sanayi de ilerlemiş. Hal böyle olunca

buradaki şirketler de hem işlerini yürütmek hem de politikalarını halka anlatmak için gazete ve TV'leri ele geçirmişler. Ülkede zaten topu topu beş gazete çıkıyormuş. Üç tanede TV kanalı ancak bunlardan iki tanesi devlet yanlısı, diğeri de çok az da olsa, muhalif olurmuş. Bu muhalif televizyon kuruluşu da muhalif olup olmayacağına pişmanmış. Zira televizyonlarından müfettişler hiç çıkmaz ve ceza üstüne ceza gelirmiş. Bunca olanlardan sonra 'bu ülkede hiç mi siyasi parti yok' diyebilirsiniz. Olmaz olur mu, öyle çok parti yokmuş ama iktidarı yöneten ve adı diktatör olarak çıkan Devlet Başkanlarının bağlı olduğu Muhafazakârlar ile onlara muhalif olan Cumhuriyetçiler adı altında iki parti varmış, zaten fazlasını da ülkenin konumu kaldırmazmış. Muhalif Parti'de öyle her istediğini bu ülkede söyleme cesaretini de pek gösteremezmiş, bir keresinde devlet başkanlarını eleştirmeye kalkan Cumhuriyetçi erkek milletvekiline yapmadığını bırakmamışlar. Ona akıl almaz komplolar kurarak , bayan turistlerle seks yaptığı yalan haberleriyle halka deşifre etmişler ve bunun üzerine de ülkenin savcılarını göreve çağırarak milletvekili hakkında fezleke hazırlatıp, meclislerinde milletvekilliğini düşürdükten sonra onu bir güzel tutuklatarak sesini kestirmişler. Adam şimdi on yıldır içeride cezasının bitmesini bekliyor.

Başkent'in bulunduğu ada turistlerinde en çok uğrak mekânıydı. Otellerin birçoğunun sahibi de devlet başkanınıydı. Gazete ve televizyon şirketleri de burada faaliyetlerine devam ediyordu. Muson yağmurları da yeni başlamıştı. Ortalığı sel götürüyor, halk derme çatma evlerini nasıl ayakta tutabiliriz diye büyük bir mücadele içindeydi. Fırtına adayı esir almıştı. Gerçi bu her yıl beklenen olağan bir durumdu. Devlet başkanı korumalı köşkünde yer altı sığınağına girip, felaketten sonra tekrar görevine dönerdi. Halk ise ne yapacağını bilemez, evleri su içinde kalır, onları temizlemekten ve hayata yeniden döndürmekten canı çıkardı. Felaketin bilançosunu gazeteler verdiği de, bu kez korkunç rakam manşettydi. "100 ölü ve 480 yaralı"

Her şey durulmuştu. Yaralar sarılmış, hayat normale dönmüştü. Devlet Başkanları sığınağından çıkmış, kendisine ait televizyonundan halkına, "Geçmiş olsun" temennisini sunuyordu. O gün zarar ziyarı yerinde tespit için çıktığında yanındaki koruma ordusu da azımsanmayacak kadar çoktu. Kara gözlüğü, şık elbisesi ve yanında eşiyle birlikte caddede halka sorular sorduğunda, çevredeki evlerin tepelerine yerleştirilen keskin nişancıların elleri de tetikteydi. Devlet Başkanı halkın sorunları dinliyordu ancak aklıda batının zorlamasıyla yakında yapılacak seçimin telaşı içindeydi. Yüzündeki ifade "Bu seçimde nereden çıktı, yıllardır gül gibi geçinip gidiyorduk" diyerek yine de halkına şirin görünmek için yanına getirdiği erzak torbalarını büyüklere oyuncakları da çevresinde biriken çocuklara dağıttırıyordu. Halkın içinden, "Başkanım hayat pahalı, oğlum okutacak para bulamıyoruz, bu sene balıkçılıktan kazancımız olmadı, biraz teşvik" diye bağırın haykırırlara kulak asmadan korumalarıyla ilerliyordu. Birden önüne atılıp, yere yatan gencin üzerine basmamak için aniden durdu. Yanında iri yapılı, siyah gözlükleri ve kulağında mikrofon ve elinde sten tabancalı korumasına; "Kim bu, neden önümde yatıyor?" dediğinde, korumalar hep birlikte devlet başkanlarını etten duvar örerek çevrelemişlerdi. Korumalardan birisi yerde yatan gence sordu: "Ne istiyorsun?" diye sertçe çıkıştı. Genç; "Açım, işsizim ve iş istiyorum, sevdiğim bir kız var, iş bulamazsam babası kızını bana vermeyecek, Allah rızası için bir iş!" dediğinde Devlet Başkanı gencin ayağa kaldırılmasını istedi. Korumalar genci koltuk altından tutarak ayağa kaldırdığında, Devlet Başkanı:

“Şimdi oldu mu evladım, bakın televizyonlar bizi çekiyor, benim ülkemde aç kimse olduğunu duyarlarsa, diğer halkım ne yapar, yarın onlar ayaklanırsa ben ne yaparım, değil mi? Sonra polisim biber gazı sıkarsa onlara yazık olmaz mı?” dediğinde, genç bitkince korumalardan kurtulup sessizce uzaklaştı...

Devlet Başkanı korumalarının amirini yanına çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Birkaç dakika sonrada özel kalem müdürü yanındaydı. Özel kalem müdürü genç bir kızdı. Alımlıydı... Ona:

“Kızım not al, bizim televizyonu ara bu akşam halka sesleneceğim, ama bu kez bir ilk olsun ve gazetecilerde katılıp soru sorsunlar, batı bizi demokrasi yok diye sıkıştırmaya başladı. Yalnız muhalif gazeteci çağırmayın. Onların sorularıyla uğraşacak vaktim yok! Hadi bakalım hemen organize et!” Özel Kalem Müdürü aracılığıyla ofisine geldiğinde telefonlara sarıldı ve Başkanlarının taleplerini televizyon kuruluşlarına ve gazetelere ilettili. Gazetecilerin isimleri özel kaleme döndüğünde, kız başkanını tekrar aradı:

“Başkanım istediğiniz gazeteciler tam size göre, hepsi de sizin görüşte, sorun çıkmaz” dediğinde Başkan’ın karşıdan gelen sözleri kızı gülümsetmişti.

Televizyon binası gelişmiş ülkelerdeki gibi çok katlı değildi ama yine de iki katı vardı. Başkan büyük koruma ordusuyla televizyon binasına geldiğinde, siren sesleri ve koruma araçlarının mavi ve kırmızı döngüsü durmak bilmiyordu. Etrafta koşuşturan keskin nişancı koruma ordusu televizyon binasının yanındaki binalarda çoktan yerini almıştı. Başkanın gösterişli siyah Mercedes marka aracı televizyon binasının önündeki döner kapıya yaklaştığında başkan karşılayan yayın yönetmeni başkan koruma ordusu arasında önce göremedi. Daha sonra döner kapıya yaklaştığında aradan gördüğü yüzüne küçük bir gülümse bıraktığında başkan da merdivenlerden yayının yapıldığı kata birlikte çıktılar. Başkan önceden hazırlanmış pasta ve böreklerin olduğu dinlenme odasına aldılar. Kapıyı tıklatan genç kız: “Başkanım yayınıımız bir saat sonra, ben sizi makyaj odasına alabilir miyim?” dediğinde başkan önündeki pastayı son kez ağzının içinde çevirip yuttuğunda boğazının düğümlendiğini anladı. Hemen yanı başındaki içecekten bir yudum alıp, kapıda bekleyen kızla birlikte makyaj odasına geçtiler. Dört gazeteci ise ülkenin en uyumlu gazetecileriydi. Başkanın yaptıklarını gazetelerinde öve öve bitiremiyordu. Özellikle birkaç muhalif gazetecilerin yazdıklarını da yerden yere vuruyorlardı. İşte bu gazeteciler bir odada kendi aralarında başkana neler sorulim diyerek program hakkında konuşuyorlardı. Biraz yaşlıca olanı,

“Başkana muson yağmurlarından zarar görenlerin kaç kişi olduğunu, ne gibi önlemler aldıklarını söylesem kızarmı?” dediğinde orta yaşlarda kelli felli olanı, “yine de sorma” diye uyardı. Gazetecilerden en küçük olanı “ben de halkta yavaş yavaş kırırdanmalar olduğunu, batı da demokrasi için ülkemizi sıkıştırıyor, ne gibi önlemler alıyorsunuz, diye sorsam ne düşünür?” diye yanındaki arkadaşına sorduğunda, “Bence o soruyu sen unut, başkan yoksa seni de kovdurur, aç kalırsın” diye uyarınca tüm gazeteciler bir an sustular. Kıdemli olanı, “Arkadaşlar başkanın ülkemizde yaptıklarını anlatalım ve daha ne gibi güzellikler yapmak istediğini sorulim.” dediğinde, uzun ve zayıf olan gazeteci, “Bende otoyolların güzelliğinden, parkların çoğalmas ve yeşilliğinden bahsedeceğim” dediğinde kapıdan kafasını uzatan gözlüklü genç:

“Programın başlamasına on dakika kaldı, son hazırlıklarınızı yapar mısınız?” dediğinde, kıdemli gazeteci sıkışmıştı. Koşturarak tuvalete girdiğinde kendisine benzeyen adamın pisuar başındayken dik dik

bakmasına önce bir anlam veremedi. İçinden “bana da ne kadar benziyor!” diyerek kafasını iki tarafa sallayarak çişini tamamladığında, lavabonun önündeydi. Aynaya baktı. Adam arkasındaydı. Musluktan avuçlarına doldurduğu suyu yüzüne serptiği sırada ağzına gelen bezdeki kokunun kendisine neler yapılmak istendiğini ancak birkaç saniye düşünebildi. Baygındı. Adam, gazeteciyi sürükleyerek binaya girdiği ve kimsenin olmadığı hava boşluğuna getirdi. Gazetecinin elbiselerini bir çırpıda değiştirip onu beline ip bağlayarak aşağıya sarkıttığında kulaklığı ile sessizce arkadaşlarına talimat vererek gazeteciyi aşağıya çekmelerini söyledi. Adam, tekrar tuvalete geri dönerek aynanın karşısına geçti. Son kez maskesini kontrol ettiğinde tıpa tıp gazeteciye benzemişti. Gülümseyerek odaya döndüğünde arkadaşları:

“Yahu nerede kaldın, prostat mı oldun ne?” dediğinde programın başlamasına da birkaç dakika kalmıştı. Stüdyoda herkes yerindeydi. Gazetecinin yerine geçen adam karşısında duran Başkana baktığında içinden “Şimdi sorularıyla yandın!” diyordu. Programı yöneten kadının gözü stüdyo şefindeydi, onun, üç, iki, bir... ve ‘başla’ komutuyla konuklarına ‘hoş geldiniz’ diyerek programın içeriği hakkında bilgi vererek konuklarını tanıtmaya başladı. Herkes gülümsüyordu. Program yöneticisi sözü devlet başkanına verdiğinde, başkan neler yaptıklarını ve neler yapacaklarını anlatmaya başladı. Gazetecinin yerine geçen adam ise içinden “şimdi görürsün” diyerek gülümsüyordu. Program yöneticisi kadın, sözü kıdemli gazeteciye verdiğinde ilk sorusunu yönetmişti.

“Sayın Başkanım, sizin diktatör olduğunuzu ve yıllardır gerek basın, gerekse kanunlarla halka ve muhalefete karşı baskı kurduğunuz söylenmekte, bu konudaki düşünceleriniz...” dediğinde başta program sunucusu ile diğer gazeteciler donup kalmıştı. Stüdyo şefi programı kesip kesmemekte kararsızdı. Kestiğinde başkan ne düşünür, ona cevap hakkı vermeden programı kestiğim için beni de işimden eder mi ikilemi arasında yayını kesmemeye karar verdi. Başkan önce kızardı, stüdyonun sıcaklığı ile boncuk boncuk terlemeye başladı. Çatallanan konuşmasını öksürerek düzelterip konuşmaya başladı. “Kim söylüyor bunları?” diyebildi...

Gazetecinin yerine geçen adam;

“Batıdaki basından duyuyoruz başkanım... Öyle bir şey var mı?”

“Neden olsun ki, ülkemizde hiçbir sorun yok. Herkes hayatından memnun... Sağlık deseniz, neyimiz eksik? Eğitim deseniz herkes mutlu okulunda... İş deseniz çalışana iş her yerde var. Bakın daha yeni bir tuğla fabrikası ile PVS boru fabrikasını yeni açtık. Orada en azından 200 kişiye istihdam olanağı sağladık. Her yeri AVM ve parklarla donattık. Halkımız istediği gibi parklarda dinleniyor. Alışverişini rahatça yapıyor. Yollarımız duble oldu. Turizme de yeni oteller kazandırdık. Yani kısa zamanda çok şeyler yaptık”

Adam:

“Ama başkanım sokağa çıkıp sizi protesto edenlerin üzerine hemen biber gazı sıkıyormuşsunuz. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?” dediğinde, yanında oturan diğer gazeteciler şaşırmış, yüzü kızarmış, ne diyeceklerini bilemiyordu. Arkadaşından şüphe ederek ona dikkatlice baktı. Ancak hiçbir şeyden kuşkulandı... Eliyle dizlerine çimdik atsa da adam sorularını peş peşe sıralamaya devam ediyordu. Başkan gelen sorular karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Bir umut stüdyo şefine baktı ve göz işareti ile “Programı kes” der gibiydi... Bir el işareti ile kameralar susmuştu...

Sunucu kız, “Teknik bir arıza nedeniyle yayınımıza bir süre ara vermek zorunda kaldık. Özür dileriz. Günlerdir zevkle izlediğiniz “dizimizin tekrarını vermekten gurur duyuyoruz...” dediğinde başkan da telefonuyla gazetecinin yayın yönetmenini düşürdüğünde:

“Derhal kovun bu gazeteciyi!” diyordu...

Ertuğrul Erdoğan

Haziran 2013 /Bursa

Not: Öyküde geçen yer ve kişiler bir hayal ürünüdür.